

Кога се тиче како живе приче,

Дејан Алексић

Наслов рада: Необичан живот прича

У овој књизи се говори о причама које имају људске особине и разговарају са читаоцима и писцима. Најлепши део у књизи је прича која говори о зиду који је био јако прљав и ружан и који је изазивао гађење код људи. Његова жеља је била да научи да чита, али његова другарица табла није желела да га то учи пошто је сматрала да ће бити тужан када види написе који стоје на њему. Уметник је средио зид и он је постао прелеп и вредан дивљења, али упркос томе је остао тужан јер није научио да чита.

Ова прича има веома важну поуку, а то је да није битан спољашњи изглед него какви смо изнутра. На занимљив начин је писац у размаженој причи упутио једну поуку преко загонетке. Решење загонетке је био услов који је вук који је побегао из приче тразжио да би се у њу вратио, а поука је да је за човека најбитније да много чита како би стекао много знања јер ће једино на тај начин бити срећан.

Препоручила бих свој деци да прочитају ову књигу зато што би схватили да се једино учењем нешто може постићи у животу.

Најосећајнији део у књизи ми је прича која је боловала од празноће, па је отишла код доктора да тражи садржај. Доктор ју је прво добро погледао, па је почео да покушава да је излечи. За почетак ју је питао каква књига жели да буде. Тада доктор нађе своје слике као мали и расплаче се што је изгубио меду и није га нашао. Причи тада паде на памет да буде прица о дечаку који је изгубио меду, па га је после доста времена нашао. Доктор одмах набаци смешак на лице и помисли да за њега има шансе да нађе свог плишаног меду, а прича постаде здрава. Најсмешнији део у књизи ми је прича која је алергична на читаоце. Ту је био један читалац који је читао ту причу и чуо како неко кија. Прво је помислио да је то он, али онда схвати да је то прича коју је читао и која се звала „Алергична прица”. Тада му прича рече да је алергична на читаоце, али читалац је био лукав па је рекао да је он само разгледац књига. Прича је почела толико да се смеје, па није могла да кија. Када престаде да се смеје, рече како је онда вероватно неки други читалац у близини, али он није знао на кога она тачно мисли.

Још један од смешних делова је прича која је побегла из књиге, па је писац почео да је јури, али је није стигао.